

Mål T-18/97

Atlantic Container Line AB m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Konkurrens — Linjekonferenser — Avtal om fastställande av priser för landtransporter vid kombinerade transporter — Förordning EEG nr 1017/68 — Anmälan — Immunitet — Upptagande till sakprövning”

Förstainstansrättens dom (tredje avdelningen) av den 28 februari 2002 . . . II-1128

Sammanfattning av domen

1. *Talan om ogiltigförklaring — Rättsakter mot vilka talan kan väckas — Begrepp — Rättsakter som har tvingande rättsverkningar — Beslut av kommissionen om upphävande av immunitet mot böter beträffande ett anmält avtal — Anmälan medför inte immunitet — Omfattas inte (EG-fördraget, artikel 173 (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse); rådets förordning nr 1017/68))*

2. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Anmälan — Verkningsar — Immunitet mot böter — Nödvändigheten av en uttrycklig bestämmelse — Immunitet som inte föreskrivits i förordning nr 1017/68 — En allmän gemenskapsrättslig princip förekommer — Inte*
(EG-fördraget, artikel 85.1 (nu artikel 81.1 EG), och artikel 87.2 (nu artikel 83.2 EG i ändrad lydelse); rådets förordningar nr 17, nr 1017/68, nr 4056/86 och nr 3975/87)
3. *Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Anmälan — Avtal om fastställande av priser för landtransporter vid kombinerade transporter — Avtal som anmälts enligt förordning nr 4056/86 men som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1017/68 — Följder — Immunitet mot böter — Omfattas inte*
(EG-fördraget, artiklarna 85 och 86 (nu artiklarna 81 EG och 82 EG); rådets förordningar nr 1017/68 och nr 4056/86)

1. Sådana rättsakter som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 173 i fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) utgörs av åtgärder som har tvingande rättsverkningsar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning.

bestämmelser om fastställande av priser för landtransporter vid kombinerad transport, vilka bestämmelser omfattas av förordning nr 1017/68, vari inte föreskrivs någon immunitet mot böter vid anmälan av avtal.

(se punkterna 41, 42, 44 och 48)

Ett beslut av kommissionen som syftar till att för företag som anmält ett avtal upphäva immuniteten mot böter kan ha tvingande rättsverkningsar endast om anmälan av avtalet faktiskt har medfört en sådan immunitet för de berörda företagen.

2. Av det förhållandet att förordning nr 1017/68 inte innehåller någon bestämmelse om immunitet mot böter vid anmälan följer att en anmälan av avtal som omfattas av dess tillämpningsområde inte medför sådan immunitet för företag som har anmält sådana avtal.

Så är inte fallet när beslutet avser ett avtal mellan rederier som innehåller

Den immunitet mot böter som föreskrivs i sekundärrätten och som inom vissa gränser följer av en anmälan utgör en undantagsåtgärd. Det kan inte anses att den enligt en påstådd allmän gemenskapsrättslig princip kan tillämpas när det inte finns en uttrycklig bestämmelse i vilken denna immunitet föreskrivs. Endast den omständigheten att var och en av förordningarna nr 17, nr 4056/86 och nr 3975/87 innehåller en bestämmelse om immunitet mot böter vid anmälan gör det inte möjligt att dra slutsatsen att det finns en sådan princip.

Avsaknaden i förordning nr 1017/68, till skillnad från dessa tre andra förordningar, av uttryckliga bestämmelser om immunitet mot böter skall tvärtom leda till slutsatsen att en anmälan av ett avtal som omfattas av förordning nr 1017/68 inte medför någon immunitet. Med hänsyn till den allmänna principen om förbud mot konkurrensbegränsande samverkan i artikel 85.1 i fördraget (nu artikel 81.1 EG) och till möjligheten i artikel 87.2 i fördraget (nu artikel 83.2 EG i ändrad lydelse) att ålägga böter för att säkerställa att dessa förbud iakttas, kan nämligen undantagsbestämmelser, såsom sådana om immunitet mot böter vid anmälan, inte tolkas extensivt och inte heller så,

att deras verkan utsträcks till fall som inte uttryckligen föreskrivs.

(se punkterna 48 och 51)

3. Bestämmelserna i de olika förordningarna med tillämpningsföreskrifter för artiklarna 85 och 86 i fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG) tillämpas endast på avtal som omfattas av respektive tillämpningsområde. Efter som bestämmelserna i ett avtal om fastställande av priser för landtransporter vid kombinerade transporter omfattas av tillämpningsområdet för förordningen om landtransporter, nämligen förordning nr 1017/68, kan de berörda företagen inte åberopa bestämmelserna i förordning nr 4056/86 om sjötransporter. Argumentet att avtalet har anmälts enligt den sistnämnda förordningen nr 4056/86 är därför inte relevant. De följer som är knutna till anmälan av ett avtal följer nämligen av den förordning som avtalet omfattas av och inte av den förordning enligt vilken parterna i detta avtal felaktigt gör sin anmälan. Det kan inte godtas att parterna i ett avtal kan besluta om tillämpning till sin fördel av bestämmelser om immunitet mot böter enbart genom att välja den förordning på grundval av vilken de anmäler avtalet.

(se punkt 62)